

NAGELJ

JAN PLESTENJAK

V tistih časih so Slovenci strašno trpeli. Če jim niso požigali Obri, so jih pobijali in mučili Huni. Moški so morali zavreči plug in prijeti za kopje, ženske so se morale lotiti vsakega dela.

V joku in grenkih solzah so čakale žene svoje može, matere svoje sinove, neveste svoje ženine.

Pravkar so poželi in pospravili rumeno pšenico v kašče. In tedaj so v daljavi zagoreli kresovi — Huni teptajo polja in požigajo kočje in mučijo starke in starce, žene in otroke.

In so jeli graditi ograde, da zajeze val divjih Hunov in da rešijo domačije.

Za nizko kolibo sta se poslavljala Stoja in Zoonimir, ženin in nevesta. Še dobrih deset dni in župan bi ju blagoslovil in dooje mladih src bi se za zmerom združilo.

»Joj, groza, če se mi Zoonimir ne vrne!« je ihtela Stoja in grenke solze so ji kapale na tla. Zoonimir je molčal in v prsih mu je kljubala slutnja, da morda poslednjikrat gleda svojo drago Stojjo.

»Kaj naj ti dam za spomin?« je izjecljala jokaje.

»Rožo mi daj na pot!« je poprosil Zoonimir, Stojjo pa je zaskrbelo, kje naj dobi rožo, in hudournik solz se ji je vtil čez lica in namočil mehka slovenska tla.

In glej čudol

Iz tal so pognali blede, razčesljani vršički in na vršičkih so zagoreli krovi cveti in tako prijetno zadišali, da so Zoonimiru in Stoji zadušili solze.

Stoja se je sklonila, cveti so se ji kar glasno ponujali, in natrgala je krovorodečih nageljnov.

»Za srečno pot in za slovensko zmago!« je plaho govorila Stoja, ko je pripenjala šopek svojemu ženinu.

Nageljni so pomagali, Slovenci so zmagali in od tedaj so nageljni najbolj priljubljena slovenska cvetica.

